

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **CET 21, spol. s r. o.**, se sídlem Kříženeckého nám. 1078/5, Praha 5, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 6. 2008, sp. zn. 2008/865/HOL/CET, čj. sot/5153/08, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 2. 2009, čj. 6 Ca 333/2008 - 46,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaná **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalobci **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žalovaná uložila žalobci rozhodnutím ze dne 4. 6. 2008, sp. zn. 2008/865/HOL/CET, čj. sot/5153/08, podle § 67 odst. 1 písm. l) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysílání“) pokutu v celkové výši 250 000 Kč za porušení § 48 odst. 4 písm. a) zákona o vysílání, kterého se žalobce dopustil tím, že na programu Nova odvysílal označení sponzora Persil, produkt Sensitive, a to dne 17. 1. 2008 od 21:11:53 hod., dne 17. 1. 2008 od 20:29:26 hod., dne 17. 1. 2008 od 20:35:04 hod., dne 17. 1. 2008 od 21:18:25 hod. a dne 31. 1. 2008 od 20:27:38 hod.

II.

Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou u Městského soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 5. 2. 2009, čj. 6 Ca 333/2008 - 46, rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Městský soud nepřisvědčil nesouhlasu žalobce s posouzením sponzorských vzkazů (spotů) jako reklamy. Důvodnou neshledal ani námitku o nejednotném postupu členů žalované při hlasování o uložení pokuty a odlišném stanovisku předsedy žalované. Městský soud se neztotožnil ani s námitkou, že žalobce nebyl upozorněn na porušení zákona (§ 59 zákona o vysílání) a nebyla mu poskytnuta možnost napravit ve stanovené lhůtě své jednání. Žalobní námitce, podle níž žalovaný překročil meze správního uvážení při ukládání pokuty, dospěl-li k závěru, že jsou dány všechny zákonné podmínky pro uplatnění sankce, městský soud přitakal částečně. Námitku neshledal důvodnou v části, podle níž žalovaná nehodnotila kritérium

dosahu závadného vysílání a při hodnocení kritéria zavinění překročila meze správného uvážení. Městský soud naopak shledal důvodnou tu část námítky, podle níž se žalovaná při stanovení výše pokuty dostatečně nevypořádala s kritériem povahy vysílaného programu a při posuzování kritéria závažnosti věci přihlédla k neoprávněnému navýšení reklamního limitu žalobcem při odvysílání neoddělené reklamy. Žalovaná uzavřela, že se jedná o plnoformátový program obsahující pořady různého zaměření a témat, který je zaměřený na určitou skupinu obyvatel se shodnými zájmy. Podle městského soudu se naopak jedná o plnoformátový program, který není zaměřen pouze na určitou skupinu obyvatel se shodnými zájmy. Uvedla-li žalovaná v napadeném rozhodnutí, že si žalobce odvysíláním neoddělené reklamy neoprávněně navýšil reklamní limit, městský soud shledal takové odůvodnění nedostatečným. Žalovaná si podle něj tento závěr učinila, aniž by bylo patrné, že v době odvysílání předmětných spotů byl limit řádně vysílaných reklam tak naplněn, že by spoty znamenaly jeho překročení. Úvahy žalované v tomto směru nejsou podloženy obsahem spisu.

III.

Žalovaná (stěžovatelka) brojila proti rozsudku městského soudu kasační stížností, jejíž důvody výslovně podřadila § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, a § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

Uvedla, že z jejího rozhodnutí a úvahy o povaze programu bylo zřejmé, že jeho hodnocení vycházelo z definice v § 2 odst. 1 písm. k) zákona o vysílání. Je-li v rozhodnutí uvedeno „...*program, který je zaměřen na určitou skupinu...*“ namísto „*program, který není zaměřen na určitou skupinu...*“, jedná se pouze o pochybení způsobené přepisem, které nezpůsobuje nezákonnost nebo nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí.

K závěru městského soudu o neprokázaném navýšení reklamního limitu stěžovatelka uvedla, že se jednalo o označení sponzora, které vykazovalo reklamní prvky, proto bylo zhodnoceno jako neoddělená reklama. Žalobce však nebyl sankcionován za navýšení, resp. překročení reklamního limitu. Stěžovatelka tak považuje požadavek městského soudu za nadbytečný a nedůvodný. Přistoupila-li stěžovatelka navíc k takovému konstatování, má za to, že žalobce navýšil reklamní limit bez ohledu na to, zda jej opravdu vyčerpал. Zařazením označení sponzora do vysílání totiž žalobce neubral z času, který mohl věnovat reklamě – opět bez ohledu na skutečnost, zda reklamního limitu plně využil.

Městský soud podle stěžovatelky vydal nezákonné rozhodnutí spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení, což činí jeho rozsudek nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

Stěžovatelka požádala také o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

IV.

Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud především konstatuje, že nesprávné posouzení právní otázky soudem nevede samo o sobě k nepřezkoumatelnosti rozsudku pro nedostatek důvodů. V tomto směru není správný odkaz stěžovatelky na § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., který stěžovatelka činí pouze v návaznosti na tvrzený důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Ostatně, z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatelka brojí pouze proti nesprávnému posouzení právních otázek městským soudem.

Uvedla-li stěžovatelka, že žalobce nebyl sankcionován za navýšení nebo překročení reklamního limitu a související požadavek městského soudu na prokázání překročení limitu je proto nadbytečný a nedůvodný, Nejvyšší správní soud jí nepřisvědčil. Lze připustit, že sankce nebyla udělena za překročení reklamního limitu. Zároveň však není možné přehlédnout, že při rozhodování o výši pokuty stěžovatelka hodnotila závažnost věci a uzavřela „*Rada přibhlédla ke tomu, že účastník řízení si de facto odvysíláním neoddělené reklamy neoprávněně navýšil reklamní limit, který mu je stanovený ze zákona.*“. Byť tedy stěžovatelka neuložila sankci za navýšení nebo překročení reklamního limitu, jedná se o právně významnou skutečnost, která byla jedním z kritérií při úvaze o výši uložené sankce. Stěžovatelka se mylí i v názoru, že si žalobce navýšil reklamní limit bez ohledu na to, zda jej opravdu vyčerpал, a že zařazením označení sponzora do vysílání neubral z času, který mohl věnovat reklamě, bez ohledu na skutečnost, zda reklamního limitu plně využil. Ustanovení § 50 zákona o vysílání stanoví časový rozsah reklamy a teleshoppingu v televizním vysílání. Překročení reklamního limitu vyplývajícího z § 50 zákona o vysílání jistě může představovat delikt ve smyslu § 60 odst. 1 písm. l) zákona o vysílání. Z žádného ustanovení zákona o vysílání však nelze dovodit, že odvysílání neoddělené reklamy, které je v rozporu s § 48 odst. 4 písm. a) zákona o vysílání a rovněž představuje delikt ve smyslu § 60 odst. 1 písm. l) zákona o vysílání, nelze započíst do reklamního limitu vyplývajícího z § 50 zákona o vysílání, jak naznačuje stěžovatelka v kasační stížnosti. Úvaha, podle níž by mohlo být relevantní jakési „faktické navýšení“ reklamního limitu, vyplývajícího z § 50 zákona o vysílání, který nemusel být vůbec vyčerpán, nedává smyslu – a námitka stěžovatelky proto nemůže obstát. Městský soud zcela správně uzavřel, že hodnotila-li stěžovatelka při rozhodování o výši sankce navýšení reklamního limitu, muselo by být obsahem správního spisu podloženo překročení tohoto limitu.

Ve vztahu ke druhé stížní námitce lze stěžovatelce přitakat, že se hodnocení městského soudu jeví příliš přísné. Závěr obsažený v napadeném správním vysílání a vztahující se k povaze vysílaného programu vychází, jak stěžovatelka uvedla v kasační stížnosti, z § 2 odst. 1 písm. k) zákona o vysílání a záměna pojmů „*je*“ a „*není*“ představuje pochybení ve vyhotovení napadeného rozhodnutí, odstranitelné postupem podle § 70 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.) za použití § 66 zákona o vysílání. Tato skutečnost ovšem nemá vliv na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Na okraj lze poznamenat, že přestože se jedná o odstranitelnou vadu rozhodnutí, stěžovatelka ji dosud neodstranila. Zejména však platí, že obstál alespoň jeden z důvodů, pro které městský soud rozhodnutí stěžovatelky zrušil.

Nejvyšší správní soud přitom setrvale judikuje (srov. rozhodnutí ze dne 16. 2. 2005, čj. 1 Afs 20/2004 - 51, č. 1045/2007 Sb. NSS, ze dne 26. 10. 2005, čj. 2 Afs 23/2005 - 93, č. 781/2006 Sb. NSS, a ze dne 26. 2. 2007, čj. 8 As 36/2005 - 75, www.nssoud.cz), že předmětem posouzení v řízení o kasační stížnosti je především opodstatněnost výroku rozhodnutí krajského soudu. Důvodem ke zrušení rozsudku krajského, resp. městského soudu tak bude zjištění, že žádný z důvodů, pro které soud rozhodnutí správního orgánu zrušil, nebyl důvodem zákonným, popř. jiná skutečnost, pro kterou by rozsudek neobstál. Stejně jako pro zrušení rozhodnutí správního orgánu postačí, aby byl žalobce úspěšným jen v některém z žalobních bodů, tak i pro zákonnost „zrušujícího rozhodnutí“ krajského soudu postačí, je-li dán i jen některý ze zákonných důvodů pro takové rozhodnutí. Při jiném řešení by další postup

krajského soudu spočíval pouze v tom, že by vydal nový rozsudek se shodným výrokem a pouze částečně jiným odůvodněním. Důvodnost kasační stížnosti by pak fakticky spočívala v tom, že by část odůvodnění rozsudku krajského soudu byla nahrazena závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. V nyní posuzované věci obstál především jeden z důvodů, pro které městský soud zrušil rozhodnutí stěžovatelky. Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek městského soudu nezrušil a kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud, s ohledem na neprodlené rozhodnutí ve věci samé, nerozhodoval samostatně o žádosti stěžovatelky o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalobci, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť ze soudního spisu nevyplývá, že by mu jakékoliv náklady řízení o kasační stížnosti vznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. července 2009

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu